

[Thomsen.]

Saa vidt er det kommet, at den Virksomhed, der foregaar gennem Valutacentralen, maa betegnes og her i Dag er blevet betegnet som grundlovsstridig. I Grundloven siges det, at Ekspropriation kun maa finde Sted, naar Almenvellet kræver det, og da mod fuld Erstatning. Beviset for, at Landbrugets Valuta eksproprieres til Underpris, har vi derigennem, at der for Valutaattester betales 50, 100, ja ofte mange Hundrede Procent mere, end Attesterne lyder paa. Hvis det er rigtigt, og det er det forhaabentlig, at de Svin og det Smør, der sendes ud af Landet, er Producenternes, saa maa den Valuta, der betales for Varene, ogsaa være Producenternes retmæssige Ejendom. Disse Værdier fratages Landbruget til en urimelig og unaturligt lav Pris, ja, ikke nok med det, men de anvendes til Spekulation direkte imod Landbrugets Interesse.

Tiden maa nu være inde til, at Kapitalen faar sin Part af Byrderne, men det synes der ikke at være særlig Vilje til, og det, vi er stillet over for i Dag i dette Lovforslag, berører praktisk talt overhovedet ikke Kapitalens Interesser. Derfor er det kun naturligt, saare naturligt, at de Konservative er saa velfornøjede, at de tillægger sig Æren for det, der her foreligger. Endnu en Gang slap nemlig deres Kælebørn, Højfinansens og Storindustriens, udenom. Korn har til Dato saa at sige været den eneste Streng paa. Det konservative Partis landbrugsvenlige Violin, og der er gnedet godt paa denne Violin, saa godt, at mange Landmænd med konservative Tilbøjeligheder er blevet saa øre i Hovedet, at de knap kan fatte, hvad der er det centrale i Situationen. I Dag har det ærede Medlem Hr. Christmas Møller været inde paa en Omtale af en Smørordning, der nok tør siges fuldstændig at desavouere Partiets hidtidige Standpunkt til Forholdet over for England. Maaske vi da for Fremtiden vil blive forskaanet for at faa Skræmmebilleder præsenteret, naar Talen er om Krone-sænkning.

Vi fra vor Side erkender, at der kan være Værdi i en Kornordning, og allerede i Foraaret 1933 blev der i den Pjece, som L. S. paa det Tidspunkt udsendte, gjort Rede for dette, men erindres maa det, at for Landbruget som Helhed giver en Kornordning ikke ret meget i Kassen, og da der i Landbrugets Kasse mangler 200—300 Mill. Kr. aarlig, siger det sig selv, at en Kornordning langtfra, saare langtfra, klarer det økonomiske Problem. Tilmed er det jo saadan, at en stor Del af Landmændene,

de, som hverken køber eller sælger Korn, ikke vil mærke nogen Forandring, ud over maaske, at de maa afstaa Svinekort til andre, med andre Ord, Kornordningen betyder direkte Tab for mange Landmænd.

En Kornordning bør derfor ikke være en isoleret Foranstaltning med den øjeblikkelige Virkning, at der tages lidt fra en Lomme og lægges over i en anden. Men desværre er det isolerede Foranstaltninger, man her paa Rigsdagen har Brug for, for det første for at holde Landbruget splittet, og for det andet for derigennem fortsat at kunne udnytte Landbruget til andres Fordel. Det, vi trænger til, er aldeles ikke isolerede Foranstaltninger, men en samlet Genrejsningsplan med Kornordningen som et Led, tilmed et beskedent Led, altsaa ikke som Alfa og Omega, som man fra konservativ Side gør gældende; for øvrigt er der vel ingen, der ikke er klar over, at Kornordningen ikke gennemføres af Hensyn til Landbruget, men af Hensyn til Nationalbankens yderst knappe Valutabeholdning.

Det centrale i en virkelig Genrejsningsplan maa blive af valutarisk Art, netop som Landbruget enstemmigt kræver, og lad mig da, efter at det ærede Medlem Hr. Christmas Møller har været ude med et personligt Overfald paa en af Bondetogets Mænd, have Lov at sige Sandheden om de Konservatives Stilling til dette for Landbruget afgørende vigtige Spørgsmaal. Paa dette afgørende Omraade møder vi Landmænd nemlig de Konservative som vore argeste Modstandere. Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller er parat med Dolken, det ved vi, saafremt den højtærede Statsminister viser den mindste Tilbøjelighed til blot en Antydning af Imødekommenhed paa dette Omraade. Dette er, det vil jeg have Lov at sige her, en decideret landbrugsfjendtlig Politik og dermed en samfundsskadelig Politik, og det hjælper ikke det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, at Indpakningen bestaar af ni Hurraraab og Snak om Rigets og Nationens og Helhedens Vel.

I og for sig er det velforstaeligt, at de Konservative foretrækker en Kornordning og lignende Ordninger. De, hvis Interesser de særlig varetager, Højfinansens og Storindustriens, kan nemlig være revnende lige glade, om Kornet koster 10 eller 20 Kr.; de Herrer faar saamænd nok det Mel, de har Brug for. Derimod kan det ikke være den passive Kapitalist ligegyldigt, om Værdien af hans store Indtægt og Formue nedskæres til Fordel for dem, der indtil Dato har baaret Krisens Byrder: Landbruget og de arbejdsløse. Paa det Omraade kolli-